

много други нѣща за другото въздържание и великодушие на Александра. Тогазъ излѣзе Дарий отъ шатърътъ и отиде при приятелитѣ си, и като дигна ржцетѣ си къмъ небето, помоли се тъй: „О богове! които прѣдстоявате на рождението на чловѣцитѣ и на щастието на царитѣ, моля, дайте ми да не прѣнебрѣгна щастието на Перситѣ, и дано да го установѣ пакъ съ сжщитѣ блага съ които бѣхъ го приелъ, и като побѣдж да възнаградѣ Александра за добринитѣ, които слѣдъ като се побѣдихъ съмъ ги приелъ отъ него относително къмъ мойтѣ любезни. Ако обаче, е стигнало вече опрѣдѣленното врѣме за божието възмѣздие и да се измѣни всичко, или че богътъ търси за да се измѣни или прѣстани царството на Перситѣ, дано тогазъ никой другъ да не седи на тронътъ на царъ Кира, освѣнъ Александръ.“ Прочее, тѣзи нѣща че тъй се случиха, и че се казаха, казватъ мнозина отъ писателитѣ.

§ 31. А като подчини Александръ всичката страна отъ самъ рѣка Ефратъ, и трѣгна за противъ Дария да воюва. Тогазъ единъ отъ другаритѣ на Александра му каза едно много любопитно приключение т. е. че, нѣколко отъ неговата дружина като играеха, раздѣлиха се на двѣ чети, и за войвода и водителъ на всякоя една отъ тѣхъ избра се отъ тѣхъ като нарекоха едного Александра а другийтъ Дария; послѣ начнаха първомъ да се бжхтѣтъ съ прѣчки, послѣ съ плѣсници и юмбруци, а най послѣ